

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Til hr. Ole Stavad: Berøringsangsten består i, at man ikke ønsker at have en stor offentlig diskussion om ØMU's tredje fase i april 1998. Det er på det tidspunkt, alle borgere vil interessere sig for emnet, for da kommer der til at ske noget, og det ønsker man altså ikke at diskutere.

Det er i virkeligheden Nordisk Råds store problem, som hr. Ole Stavad udstiller her fra Folketingets talerstol: at vi alt, alt for ofte kommer for sent. Derfor bliver Nordisk Råd ikke nærværende i forhold til den måde, som befolkningerne skal forholde sig til tingene på. Jeg håber meget, at den berøringsangst, som jeg kan se stråle ud af hr. Ole Stavad, forsvinder, inden vi mødes i Helsingfors i næste uge.

Formanden:

Skal vi i dagens anledning tage endnu en kort bemærkning fra hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes, det begynder at blive groft. Hr. Kent Kirk, der ikke prioriterede at deltage i det møde i Nordisk Råds Europaudvalg, hvor vi havde en diskussion, der medførte en beslutning, som ikke er truffet af danskere, men som er en beslutning, der er truffet af medlemmerne af Nordisk Råds Europaudvalg, fremturer på en måde, hvor han forsøger at fremstille virkeligheden fuldstændig på tværs af det, der var diskussionen.

På den måde ville jeg tilsvarende kunne konkludere, at hr. Kent Kirk ikke anser det for at være vigtigt at diskutere optagelsen af nye medlemslande i EU. Det mener jeg er lige så langt ude, for selvfølgelig synes hr. Kent Kirk, det er vigtigt. Men i en prioritering mellem to temaer var der efter en længere debat i Nordisk Råds Europaudvalg et flertal på tværs af landene og på tværs af partierne, som mente, at optagelsen af de nye medlemslande i EU var det vigtigste tema at få sat på dagsordenen ved den ene konference, der afholdes af Nordisk Råds Europaudvalg i 1998.

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren sagde, at Danmark er Islands og Norges ven, og det blev jeg helt rørt over at lytte til. Jeg er godt nok ikke sikker på, at det altid forholder sig sådan i praksis. Nu er statsmini-

steren desværre gået, så han kan ikke svare for sig, men det må så forhåbentlig den nordiske minister kunne.

Jeg vil godt spørge, om det er et eksempel på godt venskab, at den danske regering har forsøgt at presse den norske regering til at godkende Schengenaf-talen på et tidspunkt, hvor man ikke har lyst til det i Norge. Ville det ikke rettere være et udtryk for godt nordisk venskab, hvis man fra Danmarks side sagde: Nu må vi hellere vente med at gå videre med det Schengenprojekt, indtil vi har set resultatet af den danske folkeafstemning om Amsterdamtraktaten, således at vi kan sikre, at Norge, Danmark, Sverige og Island ikke kommer i vanskeligheder på grund af resultatet af den danske folkeafstemning?

Det kan jo godt være, at resultatet af den danske folkeafstemning bliver, at vi får et nej, og at vi derefter her i Danmark bliver enige om at forlade Schengensamarbejdet. Det kan også være, at en undersøgelse, som den norske regering, så vidt jeg har forstået, har tænkt sig at sætte i gang, vil vise, at Schengenaf-talen strider mod den norske grundlov, eller, hvis Amsterdamtraktaten bliver vedtaget, vil stride mod den overtagelse af Schengenaf-talen, som sker i Amsterdamtraktaten. Så er den nordiske pasunion jo død og færdig. Her ville det unægtelig være klogt, hvis den danske regering afventede og sagde til nordmændene: Det er da rigtigt og klogt af Norge at vente af hensyn til den nordiske pasunion, således at vi ikke taber den på gulvet.

Vi kan nemt komme til at skulle træffe et valg her i Danmark. Den nordiske pasunion er jo færdig, hvis Norge ikke kan være med i Schengensamarbejdet. Det tror jeg, der er meget der tyder på, at Norge hverken kan eller vil, når det kommer til stykket, for det er en beslutning, som den tidligere norske regering har truffet hen over hovedet på den norske befolkning, og det ved vi alle sammen godt.

Den nordiske pasunion er færdig, medmindre vi her i Danmark redder situationen ved at stemme nej til Amsterdamtraktaten. Det er den eneste mulighed, vi har for at være helt stensikre på at bevare den nordiske pasunion, så jeg håber, at statsministerens proklamation om, at vi nu fremover skal til at være gode venner med Norge og Island også vil blive fulgt op, så man holder op med den slags pressionsforsøg.

Så kan jeg ikke lade være med at komme med en bemærkning. Nu lyttede jeg med stor